

ХЪРБЪРТ УЕЛС

НЕОПИТНИЯТ ПРИЗРАК

Превод от английски: Юлия Бучкова-Малеева, 1980

chitanka.info

Обстановката, в която Клейтън разказа своята последна история, е съвсем жива в паметта ми. Седеше си там, през повечето време, в ъгъла на съществуващото канапе край голямата открита камина, а до него се бе настанил Сандърсън и пушеше броуслийската си глинена лула, надписана с неговото име. Там беше и Евънс и онова чудо сред актьорите — Уиш — един изключително скромен човек. В съботната сутрин всички се бяхме стекли в клуб „Морска сирена“, всички освен Клейтън, който предната нощ бе спал в същия клуб; което впрочем му послужи и за начало на неговата история. Бяхме играли голф, докато топката захвана да не се вижда в здрача; бяхме вечеряли и изпаднали в онова състояние на отпускане, което ни прави склонни да чуем с охота някоя история. Клейтън започна да разказва, ние естествено предположихме, че лъже. Може и действително да е лъгал — това читателят скоро ще има възможност сам да прецени — също като мене. Вярно, той започна да разказва сякаш достоверен случай, ала всички решихме, че това се дължи единствено на неизлечимото желание у тоя човек да измисля.

— Искам да ви разкажа нещо! — отбеляза той, след като дълго наблюдава изригналия дъжд от искри, който Сандърсън бе причинил, разбутвайки главните. — Нали знаете, че бях сам тук миналата нощ?

— С изключение на прислугата — каза Уиш.

— Която спи в другото крило — отвърна Клейтън. — Да. И тъй... — Той дръпна от пурата си за миг, сякаш още се колебаеше дали да се довери. После каза, съвършено тихо: — Хванах един призрак!

— Хванал си призрак ли? — каза Сандърсън. — И къде е той?

А пък Евънс, който неимоверно се възхищаваше от Клейтън и който бе прекарал четири седмици в Америка, извика:

— Ти си хванал призрак, Клейтън? Радвам се за теб! Разкажи веднага как стана!

Клейтън обеща да го стори след малко и го помоли да затвори вратата.

Погледна към мен извинително.

— Сигурно е, че тук не подслушват, но не искам да тревожим отличната прислуга с каквито и да било слухове за призраци в къщата. Сенките и дървената ламперия са достатъчно много, за да се занимаваме и с това. Освен всичко призракът не беше като другите. И едва ли някога ще дойде пак.

— Искаш да кажеш, че не го задържа? — попита Сандърсън.

— Не ми даваше сърце да го сторя — отвърна Клейтън.

Сандърсън заяви, че е изненадан.

Разсмяхме се, а Клейтън се натъжи.

— Зная — каза той, усмихвайки се едва-едва, — но фактът си е факт: той наистина бе призрак и в това съм толкова сигурен, колкото че сега ви го разправям. Не се шегувам. Говоря ви истината.

Сандърсън дръпна дълбоко от лулата си, едното му зачервено око бе втренчено в Клейтън, после изпусна тънка струя дим, по-красноречива от каквито и да е думи.

Клейтън не обърна внимание.

— Това е най-странната случка в целия ми живот. Знаете, че никога не съм вярвал в духове или нещо подобно; а освен това знаете как бих притиснал някой от тях в ъгъла и цялата инициатива би останала в мои ръце.

Той се замисли още по-дълбоко, сетне извади интересно малко ножче, с което си служеше, и започна да изрязва втора пура.

— Говори ли с него? — попита Уиш.

— Доста дълго, навярно час.

— Приказлив, а? — каза аз, присъединявайки се към групата на скептиците.

— Нещастникът бе изпаднал в беда — каза Клейтън, наведен над края на пурата си, с едва забележима нотка на упрек.

— Плачеше ли? — попита някой.

При спомена за случката Клейтън въздъхна.

— Боже господи — каза той; — да. — И сетне продължи: — Бедният! Да. Да.

— Къде го изненада? — попита Евънс с най-изискан американски акцент.

— Не съм предполагал — отвърна Клейтън, без да му обръща внимание — колко нещастни са това призраците. — И отново ни остави да го чакаме, докато търсеше кибрит в джоба си и докато запали и се разгори пурата му.

— А аз се възползувах от това — замислено каза той накрая.

Никой от нас не бързаше.

— Характерът на човека — каза той — си остава същият, независимо дали е лишен от материалната си обвивка. Това е нещо,

което много често забравяме. Хора, които имат солидна и непоклатима цел в живота, навярно стават духове със солидна и непоклатима цел; мнозина витаещи призраци, както знаете, са манияци на дадена тема, упорити като магарета, и непрекъснато се появяват и досаждат. Това нещастно същество не бе от тях. — Внезапно той вдигна поглед и очите му огледаха стаята по необичаен начин. — Казвам това — заяви той — с най-добри чувства, но то е неподправената истина за този случай. Още от пръв поглед той ми се стори малодушен.

И направи красноречив жест с пурата в ръка.

— Знаете ли къде го заварих? В дългия коридор. Бе обърнат с гръб към мен и аз пръв го видях. Веднага разбрах, че е дух. Беше прозрачен и малко белезникав; през гръдния му кош виждах здрача в малкия прозорец в дъното. За неговото малодушие говореше не само физиката, но и поведението му. Оглеждаше се, сякаш въобще не знаеше какво трябва да прави. Беше се опрял с една ръка на ламперията, а другата размахваше пред устата си — ей така!

— И каква му беше физиката? — попита Сандърсън.

— Кльоцав. Нали знаете онези младежки вратлета — с две разклонения отзад: ето тук и тук, нали? И малка, с нищо неотличаваща се глава с редичка косица и доста неправилни уши. Рамената също лоши — по-тесни от бедрата; прилепнала яка, късо сако конфекция, торбести панталони, малко оръфани отзад на маншетите. А ето как ме усети той. Изкачвах се съвсем безшумно по стълбата. Не носех свещ — знаете, че свещите се намират на масичката на площадката, а там е и лампата; бях по чехли от клуба и го видях, както вървях нагоре. Щом го видях, спрях като парализиран. Не че ме беше страх. Според мен в повечето такива случаи човек не толкова се плаши или вълнува, колкото си въобразява, че ще стане така. Бях изненадан и безкрайно любопитен. Помислих си: „Боже господи! Най-накрая да видя дух! А през последните двайсет и пет години никога не съм вярвал, че съществуват духове.“

— Хм — обади се Уиш.

— В момента, когато той ме забеляза, струва ми се, вече не бях на площадката. Обърна се рязко към мен и видях лице на неоформен юноша: тънък нос, редички мустачки, слаба брадичка. За момент останахме така — той, извил глава към мен, — загледани един в друг. Сетне той като че се досети за своето призвание. Обърна се, изправи

рамене, издаде напред лице, вдигна ръце, разпери китки, както обикновено правят призраците, и се спусна към мен. Докато правеше това, малката му челюст се отпусна и той издаде слабо, едвам доловимо „бу-у-у“. Но това не беше... въобще не беше страшно. Бях вечерял. Бях изпил бутилка шампанско, съвсем сам, и сигурно две-три, дори четири-пет уискита, затова бях непоклатим като скала и едва ли се стреснах повече, отколкото ако ме бе нападнала някоя жаба. „Бу-у-у! — казах аз. — Глупости. Ти май не си оттука. Какво дириш в тая къща?“

Видях го как премигна. „Бу-у-у“, повтори той.

„Я да се махаш с твоят «бу-у-у»! Член ли си на клуба?“ — попитах аз; и за да покажа, че хич не ме интересува, стъпих върху крайчето на дрехата му и се отправих да запаля свещта си. „Членуваш ли в клуба?“ — повторих аз, като го гледах отстрани.

Той се отмести малко, за да се откачи от мен, и сега вече съвсем помръкна. „Не — каза той в отговор на настойчивия ми въпросителен поглед, — не съм член; аз съм призрак.“

„Това не ти дава право да влизаш в клуб «Морска сирена». Търсиш ли някого?“ И като действах колкото може по-спокойно, от страх да не вземе невниманието ми, причинено от уискито, за усилие да не покажа уплахата си, запалих свещта и се обърнах към него: „И какво правиш тук?“, запитах аз.

Той бе отпуснал ръце и бе престанал със своето „бу-у-у“; стоеше умърлушен и недодялан, призрак на някакъв слаб, глуповат и безпътен юноша. „Ами витая“, отвърна той.

„Няма за какво“, казах аз с тих глас.

„Аз съм призрак“, заяви той, сякаш да се защити.

„Може и така да е, но няма за какво да витаеш тук. Това е един почтен частен клуб; хората често се отбиват тук заедно с дойките и децата си, а както невнимателно се разхождаш, някое нещастно хлапе може да те види и да полудее от страх. Мислил ли си за това?“

„Не, сър — каза той. — Не съм мислил.“

„А трябваше. Имаш ли някакво право над това място? Да си бил убит тук или нещо подобно?“

„Не, сър, но си помислих, че щом като къщата е стара и има дъбова ламперия...“

„Това пък не е никакво извинение. — Загледах го строго. — Присъствието ти тук е грешка — казах с тон на благодушно снизхождене. Престорих се, че си търся кибрита, а сетне го погледнах най-искрено. — Ако бях на твоє място, нямаше да дочакам и първи петли — бих се изпарил веднага.“

Той загледа смутено.

„В същност, сър...“ — захвана той.

„Бих се изпарил“, казах без заобикалки.

„В същност, сър, аз... как да ви кажа... не мога да го сторя.“

„Не можеш!“

„Не, сър. Има нещо, което съм забравил. От снощи съм тук; крия се из шкафове на празните спални. Много съм притеснен. Никога досега не съм витал и това направо ме затруднява.“

„Затруднява?“

„Да, сър. Няколко пъти се опитвам да го правя, а все не излиза. Някаква дреболийка ми се изплъзва и затова не мога да отлети.“

Това, разбирате ли, страшно ме слиса. Той ме гледаше така отчаяно, че за нищо на света не бих продължил да се държа наставнически. „Странно“, казах аз и докато говорех, си въобразих, че под нас някой се движи. „Ела в моята стая да ми разкажеш повече за себе си“ — казах аз. „Наистина нищо не разбирам.“ И се опитах да го хвана за ръката. Но, разбира се, по-успешно бихте хванали дим от цигара! Изглежда, бях забравил номера на стаята си; помня, че проверихме няколко спални — за щастие бях единственото живо същество в това крило, — докато накрая съгледах моите партушини. „Най-сетне — казах аз и седнах в едно кресло, — настанявай се и ми разкажи всичко. Според мен здравата си се забъркал, приятелю.“

Той отвърна, че няма да сяда; предпочитал да лети из стаята, ако това не ми пречело. Така и направи и не след дълго потънахме в продължителен и сериозен разговор. След малко уискито със содата като че се поизпари от мен и постепенно започнах да съзнавам в каква невероятна каша и чудовищна история съм се заплел. Той си беше там, полупрозрачен, най-обикновен, истински фантом, без да вдига шум, с изключение на призрачния му глас — летеше насам-натам в красивата и чиста стара спалня с шарени завеси. През него се виждаха блещукащите медни свещници и светлинките по бронзовата решетка на камината, както и ъгълчетата на обрамчените с декоративни

гипсови орнаменти стени, а той ми разказваше за нещастния си животец, който скоро преди това свършил на земята. Нямахме кой знае колко честно лице, нали разбирате, но това, че бе прозрачен, естествено го караше да говори истината.

— Е, и? — подметна Уиш, внезапно изправяйки се в стола си.

— Какво? — попита Клейтън.

— Като е прозрачен, кое го кара да говори истината — не разбирам — каза Уиш.

— И аз не разбирам — отвърна Клейтън с неповторима увереност. — Но беше точно тъй, уверявам ви, независимо от всичко. Не вярвам да се е отклонил и на косъм от библейската истина. Разказа ми как бил убит — слязъл в едно лондонско мазе със свещ, за да види откъде изтича газта, — обясни ми, че бил гимназист в едно частно училище в Лондон, когато се случил този инцидент.

— Бедният! — казах аз.

— Същото си го помислих и аз и колкото повече говореше, толкова по-често си го мислех. Ето какъв беше — без цел в живота, без цел и извън него. Разправи ми за своя баща, за майка си и за учителя си; за всички, които имали значение за него в скромния му житейски път. Бил прекалено чувствителен, прекалено притеснителен; никой от тях не го оценявал правилно, нито го разбирал, така казваше. Според мен никога не бе имал истински приятел в света; и никога не бе имал успех. Бягал от игрите и пропадал на изпитите. „С някои хора става точно така — каза ми той; — щом влизах в стаята за изпити или където и да е, всички излизаха.“ Бил сгоден естествено — за друга чувствителна личност, така поне предполагам, — когато невниманието с газовите тръби сложило край на всичките му истории. „И къде си се настанил сега?“ — попитах го аз. „Не в...“

За това пък съвсем нищо не знаеше. Правеше ми впечатление на човек в някакво неопределено междинно състояние, попаднал в място, отредено за души, които не могат да се причислят нито към грешниците, нито към добродетелните. Просто не зная. Беше прекалено себичен и ненаблюдателен, за да ми даде ясна представа за мястото, земите, които са от другата страна на нещата. Където и да бяха те, той сякаш бе попаднал в една група с подобни на него призраци: духове на слаби и хилави юноши от предградията на Лондон, които се обръщат един към друг неофициално и сигурно доста

си приказват как да вървят и витаят и тям подобни. Да — да витаят! Сигурно си мислят, че витаенето е нещо изключително, та повечето кръшкаха от него през цялото време. Затова той беше такъв новак, нали разбирате?

— Не може да бъде — обърна се Уиш към огъня.

— Такива бяха моите впечатления от него — скромно каза Клейтън. — Възможно е естествено да съм бил в състояние на сериозна безкритичност, но нещата ми бяха представени точно така. Хвърчеше си той насам-нататък и тънкият му гласец не спираше — разправяше ли, разправяше за нещастната си личност, без да направи ни едно ясно, солидно твърдение от началото до края. Беше по-тънък и по-глупав и лишен от смисъл, отколкото ако бе действителен и жив. Само че, както сами разбирате, ако беше жив, нямаше да остане тъй дълго в моята спалня. Щях да го изритам на часа.

— Разбира се — каза Евънс, — съществуват такива нещастни смъртни.

— И те имат същия шанс да се превърнат в духове, какъвто и ние — признах аз.

— В същност онова, което някак го оформяше като личност, бе, че все пак, в известни граници, той сякаш виждаше изход. Объркването, което бе създал със своето витаене, страшно го потискаше. Бяха му казали, че ще бъде весело, и той бе дошъл тук в очакване да бъде весело; а какво бе излязло? Нищо друго освен нов провал за досието му! Бе се оказал абсолютен неудачник. Каза, и мога да му повярвам напълно, че никога през живота си не бе опитвал да прави нещо, без да настъпи съвършено объркване — и едва ли би направил нов опит през останалата част от вечността. Ако биха му подали ръка, може би. На това място той спря, втрещен в мен. Отбеляза, че колкото и да ми се струва необикновено, никой, ни един човек досега не му бил оказвал това съчувствие, което му оказвах аз. Веднага ми стана ясно какво иска и твърдо реших незабавно да го отпратя. Може и да съм брутален, вие ме познавате, но да вляза в ролята на единствения истински приятел, доверител на едно от тези егоистични слаби същества, дух или тяло, това вече бе извън физическите ми възможности. Рязко се изправих. „Не се замисляй много-много за тези неща — казах аз. — Единственото, което трябва да направиш, е да се измъкнеш от цялата тази бъркотия — и то

незабавно. Стегни се и опитай да го сториш.“ — „Не мога“, отвърна той. „Опитай“, повторих аз и той наистина опита.

— Опитай, а? — каза Сандърсън. — Как?

— Чрез специални движения с ръцете — отвърна Клейтън.

— Специални движения с ръцете?

— Сложна поредица от движения с ръцете. Така бе влязъл и така трябваше да излезе. Господи! Какво ми дойде до главата!

— Но как би могло с някакви движения на ръцете... — започнах аз.

— Драги приятелю — каза Клейтън, като се обърна към мен, натъртвайки някои думи, — вие искате всичко да ви е ясно. Та аз самият не зная как. Зная точно колкото и вие — или поне колкото него. След няколко напрегнати минути той направи движенията както трябва и внезапно изчезна.

— А ти — бавно каза Сандърсън — забеляза ли какви бяха тези движения?

— Да — каза Клейтън и сякаш се замисли. — Беше невероятно особено — продължи той. — Седяхме ние там, аз и този тънък, неуловим призрак, в тихата стая, в тихия празен хан, в тихия малък градец в петък през нощта. Нито звук освен нашите гласове и слабото му пъшкане, докато се олюляваше. Свещта на спалнята и една свещ на нощната масичка запалени — това бе всичко; от време на време някоя от тях припламваше за миг с висок, тъничък, учуден пламък. А какви странни неща се случиха!

„Не мога — заяви той, — никога няма да!...“ Ненадейно седна на малкия стол до края на кревата и захлипа. Господи, каква сърцераздирателна, тъжна гледка беше!

„Я се съвземи! — казах аз и опитах да го потупам по гърба, но... проклетата ми ръка мина през него! Сега вече, нали разбирате, не бях така... занесен както преди, на площадката. Напълно осъзнах необикновеното състояние на нещата. Спомням си как тутакси дръпнах ръка, потръпвайки леко, и се отправих към тоалетната масичка. — Съвземи се — казах аз — и опитай пак.“ И за да го окуража и да му помогна, сам захванах да правя опити.

— Какво? — каза Сандърсън. — Движенията?

— Да, движенията.

— Но — добавих аз, подтикван от някаква мисъл, която известно време ми убягваше.

— Интересно — каза Сандърсън, докато натискаше с пръст тютюна в лулата си. — Искаш да кажеш, че този твой гост...

— Дали е направил всичко възможно да издаде цялата проклета бариера? Да.

— Не може да бъде — каза Уиш; — не би могъл. Иначе и ти щеше да си там.

— Точно така — казах аз, разкривайки мисията си, облечена в думи.

— Точно както казвате — рече Клейтън, втренчил замислените си очи в огъня.

За момент настъпи тишина.

— И успя ли той най-накрая? — попита Сандърсън.

— Успя. Трябваше да упорствувам, но най-накрая наистина успя, съвсем внезапно. Беше отчаян, скарахме се, а после той изведнъж стана и ме помоли да опитам всичко отначало, но бавно, за да може да види. „Струва ми се, че ако гледам — каза той, — ако мога да гледам отстрани, веднага бих усетил къде греша.“ Така и стори. „Разбрах“, каза той. „Какво разбра?“ — попитах аз. „Разбрах“, повтори той. А сетне добави, малко заядливо: „Ако вие ме гледате, не мога да го направя — наистина не мога; и сигурно затова е било така през цялото време. Аз съм тъй притеснителен, че вие направо ме обърквате.“ Скарахме се. Естествено аз държах да го гледам; но той се заинати като магаре и изведнъж ме налегна умора — беше ме изтощил. „Добре — казах аз, — няма да те гледам“ — и се обърнах към огледалото на гардероба, близо до кревата.

Започна много бързо. Опитах да го следя в огледалото, да видя какво точно липсва. Ръцете и китките му се завъртяха — ей така, — после така, а сетне с един решителен последен замах той стигна до заключителния жест — изправен така и разтвори ръце. И изведнъж изчезна! Изчезна! Напълно! Обърнах се да видя. Нямахше нищо! Бях сам, свещите горят, а мислите ми — объркани. Какво се бе случило? Беше ли се случило нещо? Сънувал ли бях?... Тогава, с някаква абсурдна нотка за края на света, часовникът на площадката реши, че е настъпил най-точният момент да възвести един часа. Така! Гонг! Бях сериозен и трезв като съдия, цялото шампанско и уиски се бяха

изпарили в небесата. И се чувствавах странно, дявол да го вземе — невероятно *странно!* Странно! Боже господи!

За момент впери поглед в пепелта от пурата си.

— Ето това се случи — каза той.

— И после си легна? — попита Евънс.

— Какво друго да правя?

Загледах очите на Уиш. Понечихме да се разсеем, но нещо в гласа и маниера на Клейтън може би попречи на желанието ни.

— А какво ще кажеш за движението с ръцете? — попита Сандърсън.

— Вярвам, че сега и аз мога да го направя.

— Ами! — възкликна Сандърсън и като извади малко ножче, захвана да почиства неизгорелия тютюн от лулата си. — И защо не го направиш? — каза Сандърсън, затваряйки ножчето с щракане.

— Тъкмо това се каня да сторя — отвърна Клейтън.

— Нищо няма да излезе — каза Евънс.

— А ако излезе... — не довърших аз.

— Знаете ли, по-добре да не го прави — каза Уиш.

— Той не го е научил както трябва — подхвърли Сандърсън, натъпквайки лулата си с прекалено много тютюн.

— Независимо от това не бих искал да го направи — каза Уиш.

Заспорихме с Уиш. Той твърдеше, че ако Клейтън повтори тези жестове, ще излезе, че се подиграваме със сериозни неща.

— Но нима вярваш?... — казах аз. Уиш хвърли таен поглед на Клейтън, който се взираше в огъня, преценявайки нещо наум.

— Вярвам... повече от половината; не зная защо, но вярвам — каза Уиш.

— Клейтън — обадох се аз, — ти си прекалено голям лъжец за нас. По-голямата част от тази история беше наред. Но така да изчезне... май не можа да ни убедиш. Кажи, нали всичко това е чиста измислица?

Без да ми обръща внимание, той се изправи, застана в средата на килима пред камината и се обърна с лице към мен. За момент погледът му остана вперен в обувките, а след това загледа напрегнато отсрещната стена. Бавно повдигна двете си ръце до височината на очите и така започна.

Сандърсън е масон по убеждение, член на ложата на Четиримата крале, която се занимава усърдно с изучаването и осветляването на всички минали и сегашни тайнства на масонството, а сред последователите на тази ложа Сандърсън в никакъв случай не е последният. Той проследи движенията на Клейтън с изключителен интерес, блеснал в зачервените му очи.

— Не е лошо — каза той, когато всичко свърши. — Ти наистина свързваш нещата, Клейтън, по най-забележителен начин. Но пропускаш една малка подробност.

— Зная — каза Клейтън. — Струва ми се, че мога да ти кажа къде.

— Къде?

— Ей тук — отвърна Клейтън и направи едно малко завъртане, пречупване и отхвърляне на китките.

— Да.

— Точно това и той не можеше да постигне както трябва — продължи Клейтън. — Но как би могъл ти?...

— Голяма част от историята и по-специално така, както си я съчинил, аз въобще не проумявам — каза Сандърсън, — но точно тази фаза ми е ясна. — Той се замисли. — Това в същност е поредица от жестове, свързани с един клон от тайното масонство. Навярно го познаваш. Иначе... Как? — Той помисли още малко. Не виждам нищо лошо в това да ти покажа как се прави. В края на краищата, ако тези неща са ти известни, ти ги знаеш; ако ли пък не — не ги знаеш.

— Нищо не ми е известно — каза Клейтън, — освен че миналата нощ онзи клетник изчезна.

— Както и да е — каза Сандърсън и много внимателно остави дългата си глинена лула на полицата над камината. После бързо-бързо задвижи ръцете си.

— Така ли? — каза Клейтън, повтаряйки жестовете.

— Да — каза Сандърсън и отново пое лулата си в ръка.

— Аха, така — каза Клейтън. — Сега вече мога да направя всичко както трябва.

Той се изправи пред гаснещия огън и ни се усмихна. Според мен обаче, усмивката му издаваше известно колебание.

— Ако започна... — каза той.

— Аз не бих започнал — намеси се Уиш.

— Няма нищо страшно! — заяви Евънс. — Материята е неразбиваема. Нима вярваш, че с някакви бабини деветини Клейтън изведнъж ще се озове в света на сенките? Дума да не става! Според мен, Клейтън, можеш да опитваш колкото си щещ, та чак и китките да си счупиш.

— Не вярвам — каза Уиш и като стана, хвана Клейтън за рамото. — Ти ме накара някак да повярвам почти напълно в тази история, но не искам да видя как ще правиш това.

— Господи! — възкликнах аз. — Уиш умира от страх!

— Вярно е — каза Уиш с действително или отлично престорено вълнение в гласа. — Според мен, ако той наподобява движенията, тутакси ще отлети.

— Нищо подобно! — извиках аз. — От този свят има един-единствен изход за хората, а Клейтън е поне на трийсет години разстояние от него. Освен това... И този призрак! Мислиш ли, че...

Уиш ме прекъсна, като направи едно движение. Той мина покрай столовете ни и спря до масата.

— Клейтън — каза той. — Ти си глупак!

Клейтън му се усмихна насмешливо.

— Уиш — каза той — е прав, а всички вие грешите. Аз ще отлея. Ще извърша всички тези движения и при последното ще полетя във въздуха — хоп, — а това килимче тук ще остане празно, стаята ще онемее от учудване и един прилично облечен стокилограмов господин ще скочи в света на сенките. Сигурен съм в това. И вие ще се уверите. Отказвам да споря повече. Нека опитаме.

— Не — извика Уиш, направи крачка и спря, а Клейтън вдигна ръце още веднъж да повтори движенията на призрака.

Както разбирате, в този момент всички вече бяхме в състояние на крайна напрегнатост — единствено поради държанието на Уиш. Седяхме, вперили погледи в Клейтън — аз поне обладан от някакво неприятно, сковаващо чувство, сякаш от тила до коленете се бях превърнал в желязо. А пред мен, с някаква искрена сериозност, която нищо не би могло да наруши, Клейтън извиваше, люлееше и размахваше ръце и китки пред очите ни. Когато приближи краят, всеки като че захвана да скърца със зъби. Последното движение, вече казах, беше да разтвори широко ръце и да вдигне нагоре лицето си. И когато най-накрая той стигна до това, дъхът ми секна. Беше смешно, разбира

се, но сигурно ви е известно това усещане при разказите за духове. Беше след вечеря, в тази необикновена, стара къща, пълна със сенки. Дали пък той няма да?...

В един зашеметяващ миг той застана с разперени ръце и вдигнато лице, уверен и откроен на светлината на висящата лампа. Седяхме неподвижни в този миг, който сякаш продължи вечно, а сетне от гърдите ни се откъсна някаква въздишка на безкрайно облекчение и някакво убедено: „Не!“ Защото очевидно той не отлиташе. Всичко това бе глупост. Беше разказал някаква невероятна история, която бе довел почти до истина, това бе всичко!... И тогава изведнъж лицето на Клейтън се промени.

Действително се промени. Промени се така, както осветената къща внезапно се променя, когато изведнъж светлините угаснат. Очите му ненадейно приеха оня втренчен вид, усмивката му застина на устните и той остана така. Стоеше и се олюляваше.

Този миг наистина ни се стори вечен. И тогава столовете се размърдаха, нещата захванаха да падат и всички се раздвижихме. Колената му сякаш не издържаха и той падна напред, а Евънс скочи и го хвана в прегръдка.

Бяхме зашеметени. За миг никой не продума нищо свързано. Хем вярвахме, хем не можехме да повярваме... Изтръгнах се от онова влудяващо вцепенение и коленичих до него, сакото и ризата му бяха разкопчани, а ръката на Сандърсън лежеше на гърдите му.

Простият факт трябваше да почака, докато го възприемем; нямаше защо да бързаме, за да схванем положението. Този факт стоя пред очите ни в продължение на час; и оттогава стои в паметта ми все така черен и озадачаващ, до ден-днешен. Клейтън наистина бе минал в света, който се намира тъй близко и все пак тъй далеч от нашия собствен свят, и беше се прехвърлил в него по единствения начин, по който смъртните вършат това. Но дали действително бе преминал там посредством внушението на оня нещастен призрак, или неочаквано бе апоплектирал, разказвайки някаква история — така следователят поиска да ни увери, — не мога сам да преценя; това е една от онези необясними загадки, които ще си останат нерешени до момента на тяхното окончателно разкриване. Всичко, което зная със сигурност, е, че в момента, когато той завършваше тези движения, се промени, залитна пред нас и падна — мъртъв!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.